

Uddrag af Helga Zepp-LaRouches tale ved Schiller Instituttets spansk-talende videokonference den 15. august 2020: På vej mod et topmøde i september: LaRouche-planen for en ny økonomisk- og sikkerhedsarkitektur for planeten

Læs begyndelsen og slutningen på engelsk her:

Helga Zepp-LaRouche Address to Ibero-America on a Plan for an International Security Architecture

... I betragtning af det faktum, at spændingerne lige nu er stigende mellem USA og Kina, hvilket der gives forskellige mulige årsager til – Kina ønsker angiveligt at overtage verden; Kina er ansvarlig for pandemien – så er virkeligheden den, at Kinas opstigen til at blive en førende, hvis ikke den førende, magt i verden, rent faktisk ikke truer med at erstatte USA's herredømme. Men ikke desto mindre står vi på randen af en potentiel krig mellem de to største økonomier;

USA og Kina. Derfor er spørgsmålet, hvor løsningen under disse omstændigheder skal komme fra. Jeg udsendte i begyndelsen af januar i år en opfordring om, at det som minimum kræver enighed blandt USA, Rusland og Kina for at overvinde geopolitikken og etablere fælles regler for at imødegå de udfordringer, som hele menneskeheden står overfor.

Uafhængigt heraf opfordrede præsident Putin fra Rusland få dage senere til et topmøde mellem de permanente lande i FN's Sikkerhedsråd for at drøfte og udarbejde principper for, hvordan civilisationens langvarige overlevelse kan sikres; hvordan man indfører principper i verden, så de farer, som vi lige nu står over for, kan overvindes.

Før jeg kommer til spørgsmålet om, hvad der skal gøres for at opnå dette... og et af formålene med denne konference er at samle alle lande fra Latinamerika og den spansktalende verden for at spille en rolle i dette. Fordi jeg tror, at hvad der er nødvendigt for at opnå dette er et kor af internationale stemmer; af regeringer, enkeltpersoner og institutioner, der alle samarbejder om at kræve, at denne krise har brug for en overordnet løsning. Vi skal have en komplet ændring af systemet. Lad mig hurtigt gennemgå hvem 'vi' er, da mange mennesker, der deltager i eller overvårer dette program, måske ikke er opmærksomme på den afgørende rolle, som LaRouche-organisationen og Lyndon LaRouche har spillet i denne kamp.

Vi har i dag har den meget berømte dato den 15. august, ikke blot Ferragosto (kendt helligdag i Italien –red.), men også den dag, hvor præsident Nixon for 49 år siden afsluttede det gamle Bretton Woods-system, som det blev oprettet i efterkrigstiden. Han kobede dollaren fra guldstandard; han tilendebragte systemet med faste valutakurser og erstattede det med flydende valutakurser. Ikke mange mennesker, om nogen, indså den historiske betydning af dette skridt. Min afdøde mand, Lyndon LaRouche, studerede de systemiske mangler ved Bretton Woods-systemet, som det havde eksisteret hidtil, idet det faktiske Bretton Woods-system aldrig blev gennemført, som

Franklin D Roosevelt havde haft til hensigt på grund af hans utidige død, men mere var udtænkt af Churchill og Truman, der virkelig var en lille mand, fuldstændig underlagt Churchills indflydelse. Det udelod det vigtigste aspekt; nemlig at Roosevelt havde i sinde, at Bretton Woods-systemet skulle overvinde udviklingslandenes underudvikling og øge levestandarden for hele verdens befolkning som en forudsætning for fred og en stabil verdensorden i efterkrigstiden. Dette blev udeladt, og da Nixon tog disse skridt, indså min mand øjeblikkeligt hvilken retning 'de højere magter' i City of London, Wall Streets finansverden, var slået ind på. Han sagde, at hvis man fortsatte på denne vej, dvs. med at gennemføre en monetaristisk politik, så ville der være en fare for fascisme, fare for en ny depression og risiko for krig... eller man kunne etablere en helt anden ny, retfærdig økonomisk verdensorden.

Han indså også straks, at IMF's og Verdensbankens politik på det tidspunkt – de berygtede betingelser ('conditionalities') – dybest set nægtede udviklingslandene at investere i sundhedssystemer, infrastruktur og uddannelsessystemer. Så han nedsatte en 'Biologisk holocaust Arbejdsstyrke', der havde til opgave at undersøge hvad virkningen af denne IMF-politik på udviklingslandene ville være. Efter at have foretaget intensive undersøgelser sagde han, at det medførte faren for pandemier, fordi man ikke kan sænke levestandarden for hele kontinenter over en lang periode uden at invitere til genoplussen af gamle sygdomme og udviklingen af nye pandemier.

Han begyndte straks at fremlægge løsninger. En af de mest eksistentielle, grundlæggende løsninger, som han foreslog, var faktisk den 27. april 1975, efter en rejse, han havde foretaget til Irak, hvor han havde mødtes med mange ledere fra udviklingslandene, og derefter holdt en pressekonference i Bonn, Vesttyskland, hvor han foreslog oprettelsen af Den Internationale Udviklingsbank, som skulle erstatte IMF. Dette

koncept ville have fungeret, og LaRouches medarbejdere over hele verden begyndte straks at diskutere det med Gruppen af alliancefri Lande igennem et helt år. Forslaget ville have oprettet en international udviklingsbank, som hvert år kunne have givet 400 milliarder dollars i langfristede, lavt forrentede kreditter til veldefinerede industrialiseringsprojekter i Afrika, i Latinamerika, i Asien. Det ville have startet den form for teknologioverførsel, der, hvis gennemført, i betragtning af at det nu er 45 år siden, ville have betydet, at der ville være blomstrende haver overalt på disse kontinenter. Denne idé blev absolut godt modtaget af landene i Gruppen af alliancefri Lande, som i deres endelige resolution i Colombo, Sri Lanka, i 1976, grundlæggende støttede hele forslaget og vedtog det. Det var tre fjerdedele af den menneskelige race, der sagde: "Vi ønsker en ny verdensøkonomisk orden".

På det tidspunkt forelagde Guyanas udenrigsminister, Fred Wills, forslaget på FN's generalforsamling i New York. Der var bred støtte til det, og det kunne være blevet gennemført. Det skete altså ikke, fordi man havde den voldsomste modreaktion fra City of London og det britiske imperium – som i det væsentlige er alle centralbankerne, investeringsbanker, forsikringselskaber, hedgefonde og generelt det militærindustrielle kompleks, der er forbundet med disse finansielle kræfter. Og så fik man de mest omfattende destabiliseringer mod Indira Gandhi, mod fru [Sirimavo] Bandaranaike fra Sri Lanka. Zulfikar Ali Bhutto, Pakistans premierminister, blev dræbt. Henry Kissinger erklærede, hvilket vi dengang offentliggjorde i dokumenter, der hidtil ikke er blevet gendrevet: "Vi vil lave et blodigt eksempel ud af Bhutto," fordi han udfordrede det daværende system. Præsident General Juan Velasco Alvarado fra Peru blev også destabiliseret.

Men min mand og hans bevægelse fortsatte denne kamp. Vi præsenterede den første omfattende udviklingsplan for Afrika

på en stor konference i Paris i 1976. Allerede i 1975 foreslog min mand en udviklingsplan for Sydvestasien, der blev kaldt Oasis-planen. Dette var ideen om at udvikle nye former for vandforsyning gennem afsaltning af store mængder havvand ved hjælp af atomkraft; at bruge andre moderne teknologier, som de lige nu bruges i Israel og nogle af Golfstaterne. I den følgende periode, i 1982, blev min mand opfordret af López Portillo til at forsvare Mexico, da pesoen blev angrebet, og enorme mængder kapitalflugt fandt sted. Han skrev et program for hele udviklingen af Latinamerika, kaldet Operation Juárez, der ligesom Afrika-planen gik ud fra antagelsen om, at både Afrika og Latinamerika ikke havde nogen infrastruktur, der var værd at tale om, på grund af den kolonialistiske tradition. Så grundlæggende ville det første trin i industrialiseringen af disse to kontinenter have været udvikling af storstilet infrastruktur, havne, jernbaner, integreret med motorveje, produktion af energi, distribution af energi, kommunikationssystemer; alt sammen som en forudsætning for en reel industriel udvikling og industrialisering af landbruget.

I 1982 arbejdede vi også sammen med premierminister Indira Gandhi fra Indien om en 40-årig udviklingsplan for Indien, som hun påbegyndte gennemførelsen af, før hun blev myrdet. Den blev videreført af hendes søn, Rajiv Gandhi, og i en vis forstand var det den samme idé om at bringe teknologioverførsel til udviklingslandene, der også var kernen i for det Strategiske Forsvarsinitiativ, som min mand havde arbejdet på, og som derefter blev vedtaget af Reagan-administrationen. Det var et revolutionerende koncept for at opløse de militære blokke, NATO og Warszawa-pagten; udvikle nye teknologier for at gøre kernevåben forældede; anvende de nye teknologier fra det militære område til civile formål som en gigantisk videnskabelig drivkraft, og bruge disse til at øge produktiviteten i verdensøkonomien – og derefter have en teknologioverførsel til udviklingslandene; samt ophøre med at bruge disse lande som stedfortrædere i krige mellem supermagterne.

Politiken blev videreført med Lyns og mit forslag til hvad der skulle gøres efter Sovjetunionens sammenbrud; nemlig at opbygge en Eurasisk 'Landbro', der forbinder Europas befolkninger og industrimagter med befolkningerne i Asien. Og bruge 'den Nye Silkevej' til at oprette forbindelse mellem alle disse andre udviklingsprojekter....

Læs begyndelsen og slutningen på engelsk her:

Helga Zepp-LaRouche Address to Ibero-America on a Plan for an International Security Architecture